

Сторінка Укр. Секції Ком. Партії Канади.

ПРО ТРЕЙД-ЮНІЙНИЙ РУХ.

Трейд-юнійна нездатність.

Робітничі юнії існують від найдавніших часів. Святиня Соломонова була ділом юнії. Могуча Римська Держава упала лише тому, що тодішня промислова бюрократія, яка становила тільки 2% населення, в своїй захлабленості пожегала всі багатства цілої просторої імперії, загнана робітництво в ярмо рабства. До цього самого промислу і юнії держави будували і то дуже скорим кроком. В середніх віках робітничі жили і працювали дома, де кожний особий промисел здавав особну секцію (дільницю) тодішнього міста. Юнії були знаві, як цехи, де входили роботодавці і робітники, майстри і челядьники. В тих часах роботодавці були нічим інше, як робітники, які самі працювали та наймали не більше як кількох робітників та челядьників. Модерні ремісничі юнії, це продукт капіталізму. Підчас коли працюючі стали багаті, а число їхніх працівників збільшилось, почали чимраз дупе виявлятися протиріччя їхніх інтересів. Тут же робітники побачили, що їхні інтереси були зовсім протилежні інтересам роботодавців. Тоді вони виступили з цехових організацій (цехів) і збудували свою власну організацію.

В наших часах в робітничому руху відбуваються не настільки темних та зраднических людей, це ставлять вимогти в робітничому співстві їхніх інтересів з інтересами капіталістів. Однак зріст багатства та сили до послуг капіталу, та їхній упертий гніт праці, дають нам ясний доказ, що таке твердження це очевидна лаж, спрямована на робітників з розумом, щоб цим збалансувати їхню орієнтацію, та удержати їх і на далі в міждних шпонах пануючої класи.

Ремісничі юнії були початком робітничих організацій. Коли юніонізм був ще молодий, тоді не було такої індустрії, яку ми бачимо нині, а про індустріальний трест тоді нікому і не снилося. Робітні були малі і далеко від себе віддалені, а кожна з них налічувала тільки одного роду ремісників. Робітники, які працювали в однім якимсь промислі, маючи спільні собі інтереси, мусіли скорше чи пізніше укласти юнії для охорони цих інтересів. Отже, як бачимо, ремісничі юнії виникли з конкретних економічних потреб ремісників, перед уходом своїх інтересів, перед уходом роботодавців.

Робітники побачили, що коли частина робітників якоїсь роботи відмовляється йти до праці, тоді її владитель має не

троха клопоту, заки на їхні місця знайде других. З того їм прийшло на думку, що коли-б так всі робітники відмовились від праці, тоді владитель знайшовся би в дуже скрутному положенні, а до того коли-б ці робітники зібравшись кругом цієї роботи, та старались переловити тих, що хотіли-б зайняти їхні місця, тоді владитель мав би досить труднощів пустити роботу в рух, а в міжчасі може потерпіти велику страту, а то і цілий його завод може унасти. Так повстало найважливіше економічне оружжя, і можливо найкраще, яке пролетаріят протягом століть потрапив внайти — *страйк*.

Страйк є одиноким вартісним оружжям, яке робітництво має до своєї розпорядженості в повсякденній боротьбі проти лютих атаків працедавців та для поліпшення свого існування. Однак в ході дальшої дискусії, ми побачимо, що робітництво не використовує як слід це могутнє зброю.

Трейд-юнії остали позаді.

Трейд-юнії могли тільки так довго змагатися з працедавцями, доки індустрія заходила в своїм примітивній стані, а її владитель був ще слабкий і не організований. Однак їхнє багатство почало поступово збільшуватися, капітал почав скоро нагромаджуватися, а їхні фабрики перетворювалися в чимраз більші індустріальні тіла, даючи цим початок великим трестам, які в нинішній час рядять цілим індустріальним життям. Зразу вони формували свої особні організації для кожної особної індустрії, які в дійсності були ще слабкі і не організовані. Однак їхнє багатство почало поступово збільшуватися, капітал почав скоро нагромаджуватися, а їхні фабрики перетворювалися в чимраз більші індустріальні тіла, даючи цим початок великим трестам, які в нинішній час рядять цілим індустріальним життям. Зразу вони формували свої особні організації для кожної особної індустрії, які в дійсності були ще слабкі і не організовані. Однак їхнє багатство почало поступово збільшуватися, капітал почав скоро нагромаджуватися, а їхні фабрики перетворювалися в чимраз більші індустріальні тіла, даючи цим початок великим трестам, які в нинішній час рядять цілим індустріальним життям.

В короткій часі цілий вигляд індустрії зовсім змінився. Примітивні робітні замінилися в великі індустріальні фабрики, а їхні поодинокі владители, в мочучі корпорації. І ці власні корпорації зі своїм казначичним капіталом стали пануючою ситуацією. Вони диктують ціни на продукти, платню робітникам та свою волю провінціальному та домініальному правительству. Що-ж робітники побачили в той час, як індустріальні вожди не револіції всі ці комбінації? Брали свої грібні платні, до чого вони опиралися надзвичайно адібно, та шльмували своїх теплячих посолів.

Такі алармюючі зміни в індустріальній перебудові ясно доказували, що таких-же самих

аміні потрібно кончею і в робітничих юніях. Рух, це життя. Одиноці або інституція, яка не рухається, замирає. Американський робітничий рух не змінився до той степені, щоб поступити разом з розвитком індустрії, і тому він є засуджений на цілковиту загибелю, хіба що владість його якнайкорше розбудити з цього задревлілого та оспалості. Він був сформований до боротьби з примітивним промисловим капіталізмом. Нині він стоїть перед могутнім, модерним індустріальним капіталізмом, перед котрим його перестаріла тактика розлітається як пір'я на вітрі.

Щоб устояти перед машиновим кірсом, треба і собі його мати, а-то ще і дурний, як хочемо виграти битву. Тільки ідіот зважиться-б ставати з думкою і стрілою супроти модерного, машинового кірса. Помимо того наші робітничі генерали до них пхають свої примітивні, трейд-юнійнні батальйони проти модерних індустріальних машинових кірсів капіталу, а як наслідки такої божевільної боротьби, маємо численні невдачі, програми страйків, зникли платні, та загальний панічний відступ перед наступаючим, зажерлим капіталом. Така вузколюбність та очевидна зрада робітництва, не має собі порівняння в історії. Коли-б наші робітничі провідники мали хоч маленьку частину той енергії та мужності, що мають провідники капіталу, то ми були-б в силі в найгірший разі провадити хоч бодай оборонну боротьбу. Нинішні пропозиції до поліпшення нашого трейд-юнійного руху або хочби про те, чи не першій форма організації відповідає обставинам, не доводилося нам чути від бездушних юнійних провідників. Це вповні доказує, що цей примітивний юніонізм є зовсім поза часом і що він мусить бути замінений сильнішою формою організації, яка-б опиралась на індустріальний підстави. Це доказує нам грібний досвід. На всякий випадок європейський робітничий рух, помимо численних невдач, далеко випередив американський. Він є більше поступовий, має багато більше членства, має більше контролю над фабриками, признає факт економічної своєї підстави, а не якусь там секцію (часту) людей, що стараються за поміччю дрібних, нуждених реформ, поліпшити свої обставини. Він признає заострену класову боротьбу, де робітничі класи борються проти сильної класи виконавців, яка старается зазізнати п'ятою здавити всякий найменший прояв життя робітництва.

Організація Комуністичного Інтернаціоналу, об'єднання в єдину партію революційних робітників всього світу, що попередже майбутню загибель буржуазії, викликали нові хвилі таких криківів з її боку репресій, що голова Комінтерну т. Зіновєв під час відкриття другого Конгресу на самому початку примушений був спинитися на втрачати, що їх мав міжнародний пролетаріят. “Впродовж 1919—1920 р., — почав свій скорбний перелік вождь Інтернаціоналу, — не було країн, де-б не лилася кров робітників — комуністів і кращих вождів робітничої класи. Досить згадати імена угорських наших друзів, досить згадати товаришів Левіне, Тібора, Самуєлі, Гіорґіаса і багатьох інших, які приєдналися до сонму революціонерів, що загинули на початку німецької та російської революцій”. Але жертви на цьому не

кінчаються. “Ми згадаємо, — каже далі т. Зіновєв, — тих наших товаришів, які в цей час сидять у тюрмах різних буржуазних республік. Ми пригадаємо французьких наших друзів, т.т. Лоріо, Моната, цілу низку інших товаришів, у зв'язаних цих перед початком нашого Конгресу. Ми шлемо привітання всім тим численним борцям великої революції, які сидять в німецьких, угорських, французьких, англійських і американських в'язницях”.

Хочаючи й не маючи виходу, буржуазія намагалася й далі залити революційну пожежу кровю розстріляних і замучених ними робітників. “До імен, які вписано за минулі роки до сондику нашої боротьби, — сказав, відкриваючи 3. конгрес, т. Зіновєв, — за останній рік приєдналося ще чимало інших, таких же славетних. Нещодавно берлін-

Чому наші юнії слабкі?

Коли ми хочемо внайти причину, чому американський робітничий рух так слабкий та реакційний, то перше все нам треба знати, що властиво робітничий рух поступовий. Хто це ті, що вічно бунтуються проти старих пережитих інституцій? Та вже-ж ніхто інший як “бунтівники”. Це той невтомний живчик, що все і всюди старається влізти в робітництво, щоб вже раз занехати ідеї XIX століття та приновитися до нових, сучасних; це ті, що всіми силами хотять згасити революційну, яка стоїть на шляху до нашого поступу, та що ми тільки тому держимось, що вже до них звикли, ажались з ними.

Ніде мабуть не є революційними такою небезпечною для старих тьмавих ідей, як в трейд-юніях. Юнії, це їхня точка опору, де стрінувшись з практичною проблемою, вони шукають виходу за поміччю найкращих метод.

Коли-ж поступовий, радикальний елемент лишає юнію та іде, як то кажуть “самонас”, тоді ми можемо дуже легко сказати, що ставиться. Страшні віру в поступ, він завертається назад до старих ідей і страє в них. Це що сталося з американським робітничим рухом. А сталося воно ось як.

Тринадцять літ тому назад радикальні елементи були той думки, що вони могли-б зробити кращій поступ, відірвавшись від старих юній, а формуючи нові юнії, з радикальною програмою. Революційний елемент, на чолі а Д. ДеЛіоном, який не був зовсім робітником а професором, відлучився і сформували на свою руку т. зв. “Соціалістичний Робітничо-Ремісничий Союз”, який мав-би бути найдоконалішим робітничим тілом, та мав-би відповідати всім вимогам соціальної революції. Теорія була знаменита, з відміном того, що не можна було здобути членів. Ці юнії виступили з юній, всякий поступ в юніях зовсім зампер. І за 30 літ ми не поступили ані на палець. По других краях робітничий поступ пає з ходом часу. Юнії революціонерів разом з ними в юніях. Тільки тут вони їх опустели, полишаючи все в руках класи реакційних провідників.

ДеЛіон і його послідовники відобули звідкіль теорію, що юнії були неспособні до звичайних правил еволюції. Вони врили, що юнії ніколи не-аможливі змінити свої програми і конституції. Поступаючи після

Утопійний дуалізм.

Багато таких і подібних спроб роблено, щоб відшукати цілий робітничий рух, як реакційний, а почати з нової зовсім організації.

Це мало дуже поганий ефект на робітничий рух взагалі, ефект ведучий до загибелі. Це відтягнуло радикальний елемент зі старих трейд-юній, де їх було так дуже потрібно, щоб перепохити капіталістичним наукам реакційних провідників, та піддати сили розвиваючомуся радикальному духу поміж робітництвом. Відтягнути цей бовий елемент з юній, означало те саме, що відібрати від автомобіля запальники. Консервативні провідники тішилися з таких радикальних заповідей. Вони були дуже раді, що позбулися тих, що їм все гаділи в руки та осуджували їхні злодійські вчинки; тепер ставаться все після їхніх бажань.

І з тим, що ми бачимо нині, робітничий рух страшенно дезморалізований так, що не можна навіть поставити оборону проти звірських атаків індустріального капіталізму.

Наше теперішнє т. зв. робітничі провідництво є наскрізь капіталістичне і тому, розуміється, не може спромочитися на боротьбу з капіталізмом. Воно не може повстати ніких серйозних кроків проти капіталістів, які-б мали хоч тронки соціалістичної закраски. Воно залиється до капіталістів, де тільки ці останні виявляють до цього охоту.

Невдачі трейд-юніонізму.

Тепер приглянемося, чи це в дійсності правда. Пова залізодорожних компаній тут нема більше корпорацій, які-б мали юнійні умови (агріменти), як також не дуже велике число малих. Всі великі корпорації відкинули юнію зовсім, а ті не могли спромочитися, щоб виробити відповідне число людей в зацілку, які-б могли зробити бодай маленькі часті в даній індустрії. Ми бачимо, що зовсім не можливо прийти до спільного порозуміння поміж ріжними юніями в да-

ній фабриці або зробити отверту кампанію за членством. Тут забагато юній, а замало юніонізму.

Страйки прогреса майже за кожним разом а браку юнійної підтримки. Страйкують тільки поодинокі юнії. Другі працюють, а в результаті маємо загладу страйку. І в дійсності в нинішніх часах число виграних страйків таке мале, що здається, коли-б загаль юніоністів знав, то певно всякий погодився-би терпіти всякі зникли платні, як програвати страйк а опісля відчувати те пониження побідженого. Однак вони повинні бачити слабкість своїх крефційних, які треба розрухати, щоб ваялись до своїх поліпшень. Провідники зовсім не відчувають ані не терплять від програми страйків. Вони нічим не ризикують.

Виграна поодиноких страйків належить до минулого. Навіть там, де кілька юній разом страйкують, то і тоді страйк не вдається, хіба що ціла дана індустрія (корпорація) цілковито була-б спаралізована. Це доказав недавній страйк залізодорожних шпалових робітників. Тут вийшли на страйк сім юній і цілий механічний департамент всієї залізної дороги був аангажований у страйку. Параліж був очевидно цілковитий, однак поади все таки курсували, як і попередно, аж доки все не почало нищитися та розлітатися з браку направи. Поадова служба (трекмені, клерки, телеграфісти і прочі) працювала як і попередно. Компанії побудували бараки і понабрали скебів. Декотрі з них поробили угоди зі страйкерами, однак іде робітників не дістали того, за що страйкували. Інші компанії відмовились зовсім від якоїсь угоди, а просто згнорували цілий страйк, як щось не існуюче і нікому не шкідливе.

Страйк цей потерпів дуже гірку невдачу і то не з браку солідарності страйкерів. Вони стояли вірно і плече в плече стрінули могутчих своїх противників, як компанії так і правительтво Злуч. Держав, які наважались розгромити страйк своїми “культурними” індустріями!

Шпаловий страйк провалився з браку юнійної підтримки.

Шпаловий страйк провалився з браку юнійної підтримки. Юнії розбили ці девять юній, які остали по стороні компанії.

Коли-б ці юнії мали дійсний юнійний дух, — один за всіх а всі за одного, — вони були-б вийшли разом зі своїми товаришами і був-би виграний найбільший страйк в історії в двадцять чотирох годинах.

Сентімент за страйком був сильний. Всі були в повній симпатії зі своїми товаришами на страйку. Вони знали, що шпаловики боролись за долю всіх залізодорожників, що програми страйку це була втрача для них, так само як і для страйкуючих; що компанія, побивши шпаловиків нині, візьмуться до них завтра. Однак вони не могли підприняти ніякої акції. Вони належали до дев'яток осібних юній, з дев'яткою осібними гуртками реакційних капіталістичних наймитів, які не признавали і ніколи не признають симпатичного страйку. Струя симпатич-

ної акції аїстала придушена і робітники були примушені о-статі при роботі і свідомо помагати покортати своїх товаришів, кооперувати зі скебамі. Це знова ясний доказ, що “за багату юній, а за мало юніонізму”, а додатком, “за багату провідників, а за мало проводу!”

Ця сума історія страйку шпаловиків вивисне досить докладно роллю нашого перестарілого трейд-юнійного руху та з'ясує його вроджену слабкість. Залізодорожники 4-організовані в кожнім департаменті, від секційних робітників аж до машиністів та клерків. Тому власне, нічо не було на перешкоді до загального симпатичного страйку, як що було-б менше таких окремих юній. Шпаловий ріжний заняті, і тільки-ж саме юнії. — Чому-ж-ж не шпаловий?

Залізодорожне підприємство в такій спосіб не організоване. Воно має одну організацію, з одним центром, одним управителем, а всі департаменти, це тільки немов-би надточені руки, які сягають з того центра і завжди стоять з ним в тісній зв'язці. Це і є дісна організація. Маючи таку організацію, залізодорожні королі можуть дуже вигідно керувати всім рухом і після своєї волі і потреби в кожній хвилі кинути свої сили в бажане місце.

Припустимо, що залізодорожне підприємство має особну організацію для кожної дільниці, кожна від інших зовсім незалежна. Тут вже не треба багато надумуватися, щоб предкавати про їхню долю. Ціла система розлетілася-б дуже скоро. Все-ж таки це була-б тільки маленька частинка тих організацій, які ми маємо нині на кожній залізодорожній системі. Тут-же маємо ясний і злогічний висновок: *жюнійні і сильні юнії, це необхідна умовність... Це питання дня!*

Наші юнії тримаються майже той самої форми, та уживають той-же самої тактики, якої уживали на початку історії. Це ніколи не приходило до дузких любів юнійних провідників, що як всякі поодинокі ремесла (крефти) злучились під одним дахом і під одною управою а сильну, мочучу індустрію, то і їм (цим всім робітникам) треба також зробити те-ж саме.

Шпалова концентрація зроблена для оцадності та зручності і вигоди в продукції. Ця форма закупається попередню кометіцією поодиноких капіталістів, збільшила контролю ринку, та змінила незвичайно їхню силу над робітництвом. І це все здається не зробило найменшого впливу на наших робітничих провідників, які все ще проважали і продовжували свою примітивну гру на своїх мізерних, односторонніх трейд-юніях, не бачучи і не зважаючи, що діється кругом них. Ця кримінальна політика провідників коштує робітництво мільони доларів і мільони годин праці річно, не кажучи вже про втрату золотих нагод до прогресивного руху, які дає кожна робітничая організація для своїх членів. *Платитість трейд-юніонізму була доказана тисячі разів за минулі роки.*

(З Бюра У.С.К.П.К.)

ЖЕРТВИ ПРОЛТАРСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ.

(Продовження.)

“Такі-ж відомості про розправу за період від Жовтвеної революції до I. Конгресу Комінтерна надходили з відусь. Буржуазія всіх країн пішла однаковим шляхом, зазначеним їй ще в 1871 р. версальським під час придушення Комуні та по якому йшов впродовж декількох десятиків років російський царат. Відуги помсти, злоби, відчувала на собі а Росія, а Україна, а Біла Русь в сутинках з міжнародним буржуазним світом. Полонених червоноармійців без жалю розстрілювали, полонених комісарам випалювали червоні зірки на тілі, комуністів допитували на тортурах, а в середині Союзу Радянських Республік отруєними розривними кулями намагались позбутися

вождів робітничої класи. Доля царату, який воював мечем і від меча загинув, мусіла нагадувати буржуазії всіх країн її долю. Це її не припинило. Вона керувалась виключно страхом і помстою. Лойд Джордж саме в той час, коли відбувався перший Конгрес, писав: “Найбільша небезпека, яку я вбачаю в нинішньому становищі, полягає в тому, що Німеччина зможе дооручити свою долю більшовікам, віддати свої скарби, свої знання, свій блискучий організаційний хист в розпорядження цих фанатиків революціонерів, які зрють про збройне завовання всього світу. Ця небезпека — не порожні слова...” Як один з найвидатніших вождів буржуазії, Лойд

Джордж сформував те, що не зовсім ясно усвідомила вся буржуазія та що викликало її злобу та помсту. Геніяльний вожд міжнародного пролетаріату, не зважаючи на те, що скрізь, за винятком Радянських Республік, пролетаріати ніби то терпіли поразки, спокійно та впевнено сказав в останній промові на першій Конгресі.

“Хай буржуазія всього світу ляже, хай вона вигане, саджає до в'язниць і навіть вбиває спартаківців і більшовиків, це їй більше не допоможе. “Це тільки дасть більшу освіту масам, вивольить їх від їхніх старих буржуазно-демократичних забобонів і загартує їх у боротьбі. Перемогу пролетарської революції у всьому світі забезпечено. Наближеться заснування світової народної Радянської Республіки”.

Організація Комуністичного Інтернаціоналу, об'єднання в єдину партію революційних робітників всього світу, що попередже майбутню загибель буржуазії, викликали нові хвилі таких криківів з її боку репресій, що голова Комінтерну т. Зіновєв під час відкриття другого Конгресу на самому початку примушений був спинитися на втрачати, що їх мав міжнародний пролетаріят. “Впродовж 1919—1920 р., — почав свій скорбний перелік вождь Інтернаціоналу, — не було країн, де-б не лилася кров робітників — комуністів і кращих вождів робітничої класи. Досить згадати імена угорських наших друзів, досить згадати товаришів Левіне, Тібора, Самуєлі, Гіорґіаса і багатьох інших, які приєдналися до сонму революціонерів, що загинули на початку німецької та російської революцій”. Але жертви на цьому не

кінчаються. “Ми згадаємо, — каже далі т. Зіновєв, — тих наших товаришів, які в цей час сидять у тюрмах різних буржуазних республік. Ми пригадаємо французьких наших друзів, т.т. Лоріо, Моната, цілу низку інших товаришів, у зв'язаних цих перед початком нашого Конгресу. Ми шлемо привітання всім тим численним борцям великої революції, які сидять в німецьких, угорських, французьких, англійських і американських в'язницях”.

Біля 7,000 робітників мучаються в німецьких тюрмах. Ніж порожні тюрми й Угорщині, густо набиті в'язниці Фінляндії. В найдемократичніших буржуазних країнах, як наприклад в Америці, тисячі комуністів позбавлені волі. В Англії багато провідників нашої молодой партії переживають нині ту-ж участь, разом з цілою низкою інших англійських товаришів, що звертались до англійських робітників з промовами про комунізм. В Чехословацькій тюрми переповнені робітниками, між якими є багато нам відомих передових борців за комунізм в цій країні, як наприклад: Муна, Запотоцький, Затохий, Гула й інші”.

Фелікс Ком. (Далі буде.) Відновляйте перелатату на “Українські Робітничі Вісті”!